

Rigsdagstidende.

1856. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 47.

Ottende Session.

18de Møde.

Løvedagen den 20de Decbr.

(Fortf.)

Formanden: Jeg sætter derpaa § 2 tilligemed Vædringsforslaget under Nr. 3 af Rigsdagsmanden for Ringkjøbing Amts 3die Valgkreds (C. N. Petersen) og Underædringsforslagene af Rigsdagsmanden for Svendborg Amts 6te Valgkreds (J. A. Hansen) under Forhandling. Rigsdagsmanden for Ringkjøbing Amts 3die Valgkreds har Ordet.

C. N. Petersen: Jeg har allerede antydet, at det kun tildeels var sandt, at Ingen havde at beklage sig over, at Klagen blev opholdt, naar Klageren selv var tilfreds dermed; men jeg troer, at det vil være let at bevise, at det kun for en Deel er sandt, og at der desaarfag maa føies yderligere Indfrankninger til Lovforslaget, for at forebygge de Ulemper, som ellers kunde flyde deraf. Den ærede Rigsdagsmand for Frederiksborg Amts 1ste Valgkreds (Ziemroth) har under Sagens 1ste Behandling ansøret tvende Anker imod Lovforslaget, som hver for sig vilde være tilstrækkelige til at vise disse Ulemper. Den ene af disse Anker gif ud paa, at, saaledes som Lovforslaget var affattet, vilde den Anklagede bestandigt afføres Leiligheden til at have det sidste Ord, hvilket var at gøre den Anklagede Uret. Den anden af hans Anker var den, at, naar Klagen selv viste, efterat den Anklagede havde erklæret sig derover, at der var en saadan Mislighed tilstede, at han enten

strax maatte sættes under Tiltale, eller offentlig Undersøgelse anstilles, saa vilde man berøve Ministeriet Leiligheden dertil, dersom det først skulde oppebie Klagerens yderligere Erklæring. Sigt kunde jo ogsaa aabenbart have til Følge, at maastee Klageren og den Anklagede i Mellemtiden kunde komme overeens om at lade hele Sagen falde, saaledes at Ministeriet blev aldeles ude af Stand til at gjøre noget Videre ved den. Dette kan naturligtviis ikke være Lovforslagets Mening, og det er selgelig nødvendigt at føie Noget til. Det er derfor, jeg har tilladt mig at fremkomme med det af mig under Nr. 3 stillede Vædringsforslag, hvilket vil sætte Ministeriet istand til, paa ethvert Punkt af Sagen, at kunne sige: Nu er den tilstrækkelig oplyst; nu er der afgivet saamange Erklæringer over den, at man ikke behøver flere. Hvad den anden Anke angaaer, at Ministeriet ikke kunde afgjøre Klagen, uden at oppebie Klagerens øvrige Bemærkninger derover, og at det derved maastee blev sat ud af Stand til at drage Embedsmanden til det tilbørlige Ansvar, da har jeg søgt at høre den ved at foreslaae, at Ministeriet skulde, hvor særegne Omstændigheder maatte fordre det, kunne afgjøre Sagen, uden at oppebie Klagerens Vittringer derover. Dertil har den ærede Stiller af Lovforslaget stillet det Underædringsforslag, at disse Ord: „hvor særegne Omstændigheder maatte fordre det“ skulle forandres til: „naar Klagen tages til Følge“. Dette Underædringsforslag kan ved første Dietast synes at have Fortrinet, fordi det udtrykkelig siger det Samme, som jeg har tilstillet i mit Forslag; men jeg maa dog gjøre opmærksom paa en Omstændighed, og det er